

«Το μόνο ταξίδι της ζωής του»

Μέρος δεύτερο (2) (δύο)

Ακόμα και σήμερα θυμάμαι πολύ καλά την πρώτη φορά που πήγα στην πόλη, για να γίνω ράφτης. Ήμουν πολύ υπερήφανος και χαρούμενος. Ήμουν σίγουρος ότι λίγες μέρες αργότερα θα έβγαινα από την ίδια πύλη που μπήκα και μαζί μου θα ήταν η πιο όμορφη βασιλοπούλα. Θα πηγαίναμε μαζί πίσω στο χωριό μου.

Αυτή την ιδέα μου την έδωσε ο παππούς μου με τις ιστορίες του. Ο παππούς μου έκανε πολλά ταξίδια, γύρισε όλο τον κόσμο και ήξερε καλά. Πίστευα κάθε του λέξη και πίστευα ότι ό,τι γίνεται με όλους τους ράφτες, θα γίνει και με μένα.

Όμως, ήμουν ράφτης ήδη πολλούς μήνες στην Κωνσταντινούπολη και τίποτα από όλα αυτά δεν έγινε. Ο δάσκαλός μου ήταν ράφτης της Βαλιδέ Σουλτάνας. Με έστειλε συχνά στο παλάτι της Βαλιδέ Σουλτάνας, για να φέρνω πράγματα και να κάνω δουλειές, επειδή εγώ ήμουν ο πιο μικρός μαθητής.

Το παλάτι ήταν όμορφο και μεγάλο και ήταν δίπλα στη θάλασσα, στον Βόσπορο. Πήγα πολλές φορές εκεί. Κάθε φορά που πήγαινα, η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Ήταν τόσο όμορφο και μεγάλο που νόμιζες πως ήταν μαγικό. Αλλά δεν είδα ποτέ καμία βασιλοπούλα. Είδα μόνο τους υπηρέτες, τους ανθρώπους που έκαναν δουλειές. Αυτοί οι άνθρωποι με κοίταζαν πάντα έντονα, με άσχημο τρόπο, κι εγώ ένιωθα πάντα μεγάλο φόβο. Έτσι, κοίταζα μόνο κάτω, το έδαφος της αυλής και το πάτωμα του παλατιού, επειδή φοβόμουν και ντρεπόμουν. Έβλεπα πολύ ωραία χαλιά και ακριβά αντικείμενα, πράγματα από όλο τον κόσμο. Μερικές φορές άκουγα τις γυναίκες να μιλάνε και να γελάνε, αλλά ποτέ δεν τις είδα.

Κάποιες φορές έφερνα πράγματα και έπρεπε να τα δώσω στη βασιλοπούλα. Οι υπηρέτες που έρχονταν μαζί μου με πήγαιναν έξω από μια πόρτα, έξω από ένα δωμάτιο. Μου έδειχναν την πόρτα και μου έλεγαν να τα αφήσω εκεί. Ήμουν σίγουρος ότι πίσω από την πόρτα, μέσα στο δωμάτιο, ήταν και με περίμενε η βασιλοπούλα, η κόρη του βασιλιά. Αλλά δεν μπήκα ποτέ.

Μια φορά, όταν γύρισα από το παλάτι και πήγα πίσω στο εργαστήριο, στο σχολείο για τους ράφτες, είπα στους συμμαθητές μου, τους άλλους ράφτες, όσα έγιναν. Αυτοί δεν με πίστεψαν και είπαν ότι λέω ψέματα ή ότι δεν είμαι καλά. Είπαν ότι σε εκείνο το δωμάτιο, πίσω από την πόρτα, δεν ήταν καμία βασιλοπούλα, αλλά υπηρέτριες, γυναίκες που έκαναν δουλειές. Ένιωσα μεγάλο θυμό και δεν τους μίλησα. Μετά από αυτό, ήμουν τόσο θυμωμένος που δεν πήγα ποτέ ξανά στο παλάτι.

Επίσης, ήμουν θυμωμένος με τον δάσκαλό μου. Ο δάσκαλός μου, ο μεγάλος ράφτης, ήταν ένας κακός γέρος, με μικρό σώμα και ψιλή φωνή. Δεν μου άρεσε. Μου μιλούσε πάντα άσχημα, με κοίταζε άσχημα και μου έδινε πολλή δουλειά. Δεν ήθελα να είμαι κοντά του, αλλά έπρεπε, ήταν σημαντικό. Ο παππούς μου και η μητέρα μου μου έλεγαν συνέχεια ότι το σχολείο είναι πολύ καλό, πολύ σημαντικό. Έπρεπε να πηγαίνουμε στο σχολείο, να μαθαίνουμε, γιατί αυτό είναι πολύ καλό για τη ζωή μας και το μέλλον μας.

Μια μέρα ήμουν στο εργαστήριο, στο σχολείο, έραβα κι έκανα δουλειές. Ξαφνικά άκουσα μια φωνή. Κάποιος με φώναζε, έλεγε το όνομά μου. Κοίταξα την πόρτα και είδα τον Θύμιο, τον υπηρέτη του παππού μου. Ο Θύμιος βοηθούσε τον παππού μου με τις δουλειές. Χάρηκα πολύ που τον είδα, αλλά ανησύχησα. Ένιωσα φόβο, γιατί δεν ήξερα γιατί ήρθε από το χωριό μου στην πόλη. Αυτό είναι ένα δύσκολο ταξίδι, γιατί το χωριό μου είναι μακριά.

Ο Θύμιος ήταν στην πόρτα και ήταν σοβαρός και λυπημένος. Πήγα αμέσως κοντά του, έτρεξα και τον χαιρέτησα: «Γεια σου, Θύμιο. Τι κάνεις εδώ; Τι έγινε;»

Ο Θύμιος με κοίταξε στεναχωρημένος. «Ο παππούς σου δεν είναι καλά. Πρέπει να πάμε πίσω στο χωριό μαζί. Έλα, πάμε. Πρέπει να πάμε γρήγορα».

Εγώ έμεινα ακίνητος. Δεν μπορούσα να κουνηθώ. Τα πόδια μου ήταν βαριά, κολλημένα κάτω, στο έδαφος. Η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπάει. Φοβήθηκα πολύ. «Τι έχει ο παππούς;» ρώτησα φοβισμένος. «Δεν είναι καλά, είναι άσχημα. Είναι πολύ άρρωστος. Σε ζητάει, πρέπει να έρθεις τώρα. Πάμε».

Τότε, στο μυαλό μου ήρθαν σκέψεις και αναμνήσεις. Θυμήθηκα τον παππού μου κι εμένα παλιά. Όταν ήμουν πιο μικρός, παίζαμε πάντα μαζί. Εγώ ανέβαινα στα δέντρα και ο παππούς μου έτρεχε να με βρει. Ο παππούς μου ήταν πολύ καλός. Τον αγαπούσα και με αγαπούσε κι αυτός. Δεν ήθελα να πάθει κακό, ήθελα να είναι καλά. Έπρεπε κάπως να τον βοηθήσω. Αλλά δεν ήξερα τι βοήθεια να του δώσω.

Έτρεξα στον δάσκαλό μου, στον μεγάλο ράφτη, και του είπα τι έγινε: «Ο παππούς μου δεν είναι καλά, είναι άρρωστος. Πρέπει να φύγω. Πρέπει να πάω στο χωριό μου». Φοβόμουν ότι ο δάσκαλος, επειδή ήταν κακός, δεν θα με άφηνε να φύγω.

Ο δάσκαλος, ο μεγάλος ράφτης, με κοίταξε θυμωμένος. «Τι λες; Εδώ είναι σχολείο, εδώ είναι το σπίτι σου τώρα».

Ο Θύμιος ήρθε δίπλα μου. «Λέει αλήθεια. Ο παππούς του είναι πολύ άρρωστος και τον ζητάει. Θέλει να τον δει. Δεν είναι καλά. Πρέπει να φύγουμε, να πάμε στο χωριό».

Ο δάσκαλος το σκέφτηκε λίγο. Ήταν θυμωμένος, έβλεπα τον θυμό στα μάτια του. «Καλά... Εντάξει, μπορείς να φύγεις. Πήγαινε στο χωριό σου. Ελπίζω ο παππούς σου να γίνει καλά. Περραστικά».

«Ευχαριστώ, δάσκαλε», είπα με χαρά και ανακούφιση. Η υγεία είναι το πιο σημαντικό πράγμα. Μάλλον αυτό σκέφτηκε ο δάσκαλος και με άφησε να φύγω και να πάω στο χωριό μου.

Ο Θύμιος με έπιασε από το χέρι και φύγαμε γρήγορα. Βγήκαμε έξω από το εργαστήριο, στην αυλή του σχολείου. Εκεί ήταν το άλογο του Θύμιου. Ανεβήκαμε πάνω στο άλογο, ο Θύμιος μπροστά, εγώ πίσω.

Και ξεκινήσαμε το ταξίδι για το χωριό. Φύγαμε με το άλογο, για να πάμε στο χωριό, να δω τον παππού μου. Ο παππούς μου με περίμενε και δεν ήταν καλά. Όμως, ούτε εγώ ήμουν καλά. Ένιωθα μεγάλη αγάπη για τον παππού μου και φοβόμουν πολύ γι' αυτόν.

Ερωτήσεις:

1. Τι είδε ο ράφτης όταν πήγε στο παλάτι;
2. Τι είπαν οι συμμαθητές στον ράφτη και πώς ένιωσε αυτός;
3. Ο δάσκαλος, ο μεγάλος ράφτης, είναι καλός; Αρέσει στον μαθητή του, τον μικρό ράφτη;
4. Γιατί πήγε ο Θύμιος στον ράφτη και τι του είπε;